

VICENÇ A. BALLESTER

Fa ja vint-i-cinc anys que en la diada de l'11 de setembre, com en compliment d'un deure, acudim devots a retre homenatge als herois del 1714. Primerament a l'Arc de Triomf, després en el que fou baluard de Sant Pere i sempre hem trobat munió de germans de causa, d'algun d'ells n'ignorem el nom i els cognoms, amics estimats però, que a despit de tot, hem combregat sempre amb els mateixos ideals de patriotes d'antiga mena. Hem dit d'antiga mena per no confondre'ls amb aquells que esperaren, malgrat la seva edat més o menys madura, l'adveniment de la República per a fer-se catalanistes, quan no en casos pitjors, s'acomodaven o defensaven en aquells temps, ideals diametralment oposats als que avui propugnen, per tal d'ostentar políticament una representació productiva o per a conservar la il·lusió d'un demà proper, en què, la professió de l'ideari catalanista-essuària, els ha de donar un profit a les seves ambicions o a la seva vanitat. Per als qui de bona fe maldem d'ençà que tenim ús de raó per un mateix ideari, ens és plaent de retrobar-nos en avinenteses com aquesta de l'11 de setembre, on el perfum més pur és el de la catalanitat autèntica. Malauradament, sabem prou com ha variat força el contingut de la commemoració, però no hem pas d'ignorar que la quantitat i la qualitat no van pas massa sovint agermanades i som dels que confiem encara en un demà victoriós per a la nostra Pàtria i en fer possible aquest esdevenidor, no pretenem pas ésser-ne els únics, ni tampoc sols en fruit-lo. Enguany, al peu del monument a Rafael de Casanova, hi hem trobat a mancar molts estimats amics; per als uns, la seva absència és circumstancial, per als altres, dissortadament és definitiva i, entre aquests i en lloc preferent hem enyorat l'amic excel·lent, el patriota exemplaríssim que fou Vicenç A. Ballester.

Vicenç A. Ballester, era un d'aquests patriotes abnegadíssims per als quals el catalanisme és el més preuat sentiment. La figura venerable d'apòstol, d'un ideal puríssim, la seva calva i les seves melenes blanques, la seva bonhomia, però també la seva actitud enèrgica en els casos on es requeria, infonia en aquells que amb noble orgull ens consideràvem els seus seguidors, una intensíssima devoció i un respecte i una autoritat d'aquelles que solament poden aconseguir-se amb l'exemple més immaculat. En tots els actes, en tots els llocs on el catalanisme era un credo i no era una ostentació remuneradora, trobàvem a Ballester. Havent-lo seguit d'íprop recordarem sempre l'home que s'havia lliurat abnegadament, amb una mena de bogeria, a la tasca del patriota auster i digne, sobreposant les obligacions voluntàries que ell mateix s'havia creat per a servir la Pàtria i que materialment li costaven sacrificis, sobreposant-ho tot, diem, als deures de la seva professió i consegüentment als beneficis que amb tanta altesa de mires sabia renunciar.

Recordem Vicenç A. Ballester, el de la «Unió Catalanista», el que durant els temps anteriors i posteriors de l'Assemblea de Parlamentaris, vetllava per als que portats per la nostra joventut i pel nostre entusiasme, a les Rambles amb els nostres crits i en el Teatre amb els nostres aplaudiments o amb els nostres xiulets, exasperàvem els saions que amb el seu sabre sovint ens havien abastat; actituds aquelles que contribuïren a fer possibles transcendents i ulteriors esdeveniments i que avui no lloaran molts dels que de les seves conseqüències es beneficien.

Recordem Ballester, el de l'«Associació Catalana de Beneficència», que al Palau de Justícia, a les Delegacions de Policia, a la Model i arreu en temps de l'empresonament dels nostres patriotes com l'Emili Store, de Carrasco i Formiguera, de Joaquim Delclós, de Clotés Sureda i tants altres nacionalistes purs. Molts, gràcies al nostre plorat patrià, havien trobat menys dolorós el seu captiveri, que ell amb tanta fe i entusiasme havia procurat escurçar o fer més passador.

Recordem Ballester quan el 1925, en ocasió d'un viatge nostre a París ens encomenà una missió delicada, que fou costosíssima per al seu propi peculí, però que afavorí companys que no eren pas amics particulars seus, però sí que eren catalanistes autèntics.

I recordem encara a Vicenç A. Ballester el de «Foment Autonomista Català» i de l'«Escola Catalana i Cor Infantil Mossèn Cinto»; al de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana» i de les seves Colònies Infantils i de les Festes d'Infants i Flors; al propietari, director i redactor de «La Tralla» amb el seu V. I. C. i M. E. i recordem en aquesta diada, a l'home de l'11 de setembre.

Fou l'any 1919 que per primera vegada formàrem part del Comitè executiu de l'homenatge a Rafael de Casanova i de llavors ençà repetidament havíem participat en les tasques d'organització. Sabem, com molts d'altres, la col·laboració valuosa de Ballester en aquella diada i tenim gravats a la memòria diversos fets remarcables amb relació a les seves intervencions però, n'esmentarem solsament dos que feien d'ell, un heroi de l'ideal. Recordem que l'any 1923 en presència el brutal atropellament de la policia d'aquells temps, contra les dones i els infants les quals sabrejaren materialment i despiatada, s'adreçà a un oficial d'aquell Cos, relativament jove i d'uniforme, amb espasi i pistola, mentre que ell amb les mans lliures i sense cap arma, el subjectà, l'apostrofa davant de tothom per aquella actitud inhumana i amb tot i els seus cabells blancs, el bufetejà. L'altre fet al·ludit tingué lloc també per l'11 de setembre d'un altre any, quan vetllant pel prestigi de la gloriosa senyera de la «Unió Catalanista», no permeté que aquesta es blinqüés davant de cap ésser mortal i que era per tant, susceptible d'equivocacions i de canvis.

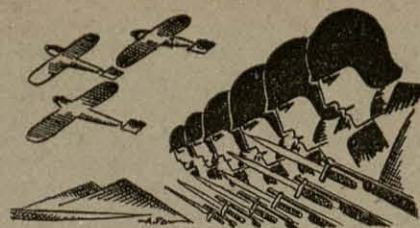
Altres fets demostren la seva fermesa patriòtica i la seva modestia. Esmentem-ne alguns. Aviat farà deu anys, morí Ignasi Iglésies i el seu enterrament constituí una manifestació popular que les autoritats de la Dictadura no veien pas amb bons ulls. Vàrem tenir l'honor, no solament de comptar-nos entre els amics d'Ignasi Iglésies que el portàrem a pes de braços a la seva tomba, sinó que també ens tocà la sort d'integrar el mateix torn que Ballester i, tot baixant del carrer de Lúria, custodiats per la policia que ens vigilava, Vicenç A. Ballester, al capçal del fèretre començà a entonar a mitja veu i amb fermesa, el nostre Himne Nacional i tots els que portàvem el pes material d'aquella preciosa càrrega, seguïrem Ballester en el seu tribut al Poeta del Poble. El nostre cant patriòtic, era ensems una oració fúnebre i cal haver viscut aquells moments, per a captenir-se del que això significava.

Són molts encara els fets anecdòtics que coneixem i que corroboren la nostra devoció pel recent traspàs, repetim, però, encara, que era també un home humaníssim, bo, modest i sincer, que no autoritzà mai res que pogués donar-li renom o notorietat. Diverses vegades s'havia intentat homenatjar-lo, com certament es mereixia per part dels que n'havíem rebut favors inestimables i per culpa d'ell, això mai no fou possible. L'any 1932, després de diverses reunions tingudes per elements nacionalistes que havien estat empresonats, s'esbossà un programa d'actes en honor de Ballester i aquests tampoc no pogueren realitzar-se per haver-ho impedit formalment la seva voluntat.

El dia anterior al del seu traspàs — ens cap l'honor d'haver estat uns dels amics que darrerament l'han vist amb vida postrat al seu llit que havia d'esdevenir mortuori —, que parlant amb nosaltres, a presència dels seus familiars, jeia retret al nostre comú i estimat amic

DEL MEU BLOC DE GUERRA

La millor infanteria del món

Els francesos estan orgullosos dels seus «fantassins», és a dir, de la seva infanteria. Ho han dit i repetit mil vegades, i una de les darreres ha estat en ocasió de la gran parada militar que tingué lloc a Versalles durant la visita de S.S. M.M. britàniques a la capital de la veïna República.

Però els francesos han oblidat, segurament, unes paraules de Napoleó: «Amb els soldats espanyols i els oficials francesos, jo conquistaria el món». El més gran geni militar que ha donat la Història, feia honor als nostres infants i reconeixia la nul·litat o cosa per l'estil dels militars espanyols que, pel que ens demostra la història, exceptuant alguns noms que s'han destacat en les seves pàgines, sempre han gaudit de fama tan proverbial. Doncs bé, una vegada més, la realitat posa en evidència la vàlua de la infanteria republicana, estretament lligada a la vàlua dels seus caps sortits en la seva majoria de les capes més populars del nostre poble.

La batalla de l'Ebre. En parlàvem la setmana passada en referir-nos al front de Catalunya, en parlem avui de bell nou i en parlarem la Història, glorificant-la com a símbol de la vàlua de l'Exèrcit de la República, quan els historiadors amb la perspectiva que dona la llunyania en el temps i en l'espai, puguin descriure i glossar el que haurà estat aquest episodi de la nostra guerra, aquesta guerra d'independència i de llibertat, el més heroic de tots els que s'han desenvolupat fins ara i que difícilment podrà ésser superat.

A través del laconisme dels comunicats de guerra, a través de la fredor del text oficial, he sentit aquests dies passats en llegir el comunicat una frisança, una emoció que difícilment podria transcriure. Per als qui, d'una manera o altra, hem estat testimonis d'episodis guerrers, aquest laconisme dels comunicats oficials ens diu coses que els no iniciats no arribaran mai a capir. Quan llegim que trenta bateries han estat «pilonant» una cota durant hores i hores, que més de cent cinquanta avions de gran bombardeig han estat llançant la seva càrrega mortífera damunt d'un espai relativament reduït, quan calculem que tones i tones de metralla han solcat uns quilòmetres quadrats de terreny, com una pluja de foc tenaç i persistent, no podem menys que sentir una terrible emoció i una admiració més formidable encara pels nostres soldats que, no tan sols saben resistir — aguantar diríem millor — aquesta pluja damunt l'esquena llur, sinó que en el moment que l'enemic creu haver destruït la seva resistència i llança a l'assalt les divisions d'italians i marroquins, la infanteria republicana sorgeix com per art d'encantament i causa veritables estralls en els rengles enemics.

La batalla de l'Ebre em porta a la memòria un episodi de la guerra al Nord, quan bascos i asturians sofrien l'escomesa de les divisions italianes recolzades per dotzenes de canons i d'avions. No recordo ara el nom de la posició que defensaven els nostres, però sí que havent acabat les municions, calia retirar-se i deixar el pas lliure a l'invasor. No obstant, volgueren encara provar sort i es llançaren a la baioneta. Els italians que no els havien vist sortir de la trinxera enmig dels núvols de terra i pols aixecat per les contínues explosions foren sorpresos per aquell atac a l'arma blanca totalment inesperat. Bascos i asturians saberen treure profit de la sorpresa i produïren als invasors una infinitat de baixes. Quan es cregué que el resultat era prou satisfactori, el cap de la posició ordenà el retorn i el desallotjament d'aquella trinxera, tot dient:

— Ara ja han pagat el seu preu.

Doncs bé, la infanteria republicana que lluita terres enllà de l'Ebre — catalans i germans d'altres pobles d'Ibèria —, quan el terreny ha estat solcat en totes direccions pel foc de terra i d'aire, quan hiperbòlicament podríem dir que un turó ha estat traslladat de lloc, sorgeix no se sap d'on i a l'arma blanca si cal i sap imposar durs càstigs a l'enemic. I la posició segueix restant nostra.

Altra vegada cauran damunt d'ella tones i més tones de metralla i una pluja de foc que durarà hores i hores ininterrompudament; seguirà el «pilonatge» de la terra nostra, però els nostres homes, eficaçment recolzats per la nostra artilleria i la nostra aviació es faran forts fins que arribi el moment decisiu que el factor home enemic entri en joc. I aleshores, creixent-se, agegantant-se, un contra deu, seguiran causant baixes en els rengles enemics obligant-los a retirar-se i a «reorganitzar» les seves unitats.

Heus aquí com actua la nostra infanteria, a la qual ret homenatge d'admiració el poble espanyol i el món sencer. Els catalans, dintre del dolor de la tragèdia, ens sentim orgullosos de l'esperit indomable de la nostra raça que sap vendre tan cara la nostra llibertat la nostra dignitat d'homes d'un noble civilitzat.

Si Napoleó hagués pogut veure el nostre Exèrcit d'avui és molt probable que les seves paraules haguessin estat aquestes:

— Amb oficials i soldats com aquests jo conquistaria el món.

Perquè, ningú no pot dubtar-ne, la infanteria de la República, catalans i castellans, bascos i andalusos, asturians i llewantins, meravellosament agermanats, és la millor del món.

MARIAN VIVES

Hilari Salvadó, perquè en una de les ocasions en què, durant el transcurs de la seva llarga malaltia l'havia visitat, li anuncià que un dia hi tornaria acompanyat d'altres amats i com sigui que en aquella anunciada visita, s'hi aplegaren un quantíssim nombre de destacades personalitats i es donà publicitat a la mateixa com a tribut de merescut homenatge a l'il·lustre malalt, ell no perdonava, amb bonhomia però, aquella malifeta (?) de l'actual Alcalde de Barcelona.

Foren les seves últimes paraules en la nostra darrera conversa, de coratge a seguir lluitant en tots els terrenys per la llibertat de la nostra Pàtria, segur com estava que, si bé ell no ho veuria, la llibertat absoluta de Catalunya seria un fet a l'abast de la generació present.

Que el seu exemple serveixi de norma per a la joventut d'avui i per als homes

de demà perquè aviat, ben aviat, l'alliberament i la prosperitat de Catalunya siguin un fet, com preveï el nostre plorat patrià i enyorat amic.

RAMON SABRIA I ROCA

Els subscriptors que observin alguna deficiència en el repartiment, són pregats de comunicar-ho a l'Administració del periòdic, Rambla Catalunya, 38, per al seu subsanament.